

Ontbijt¹

Gerard Ouweneel

Na te hebben ontbeten liet ik gewoontegetrouw vanachter de pui een onderzoekende blik door de tuin gaan. Het was kort na negenen zodat het ochtendlicht aardig begon door te komen. Vaststond dat de 19^e december 2016 een grijze, druilerige en ook windstille dag zou worden, een slechte dag dus voor de elektriciteitproductie door windturbines.

Dit bepeinzend zag ik zo'n vijftien meter uit de pui in het grasgazonnetje achter de vijver een beweging. Een vrouw Sperwer was er doende háár ontbijt te verorberen, een maal dat bestond uit Turkse Tortel. Getuige de verenkring die, gelijk een grafkrans, in een cirkel rondom lag, was ze al een poosje aan het tafelen. 'Zo dame, je was er vroeg bij vanochtend', dacht ik. En ook vroeg ik mij af of het 'haar van de bosjes' betrof. Dat vereist uitleg.

Op een forse steenworp afstand van onze achtertuin bevindt zich een robuuste strook bomen en struiken die het wijkje scheiden van de boze buitenwereld. Ooit bracht een paar zomers in een van de populieren een paartje Boomvalken jongen groot, maar helaas is *subbuteo* al lang foetsie. Nu huist er een stel Buizerds en in ieder geval in de zomer van 2016 ook een koppeltje Sperwers. Volgens Sander Elzerman brachten deze vier jongen groot, een keurig voortplantingsresultaat waaraan het gewaardeerde mus-senzootje dat onze tuin pleegt te bevolken een niet verwaarloosbare bijdrage leverde. Want hoewel Els en ik nog niet zodanig aan leunstoelen zijn gekluisterd dat we de hele dag de tuin in staren, worden de periodes dat we dat wél doen vaak opgeluisterd door sperwerraids, het jaar rond. Nog een dag eerder had tijdens het namiddag tuinvogelspitsuur een man achterlangs gerausd, een actie die hem op een haar na een van de Ringmusjes had opgeleverd. Als nu bij de ontbijtende dame had ik me toen afgevraagd of die man 'hij van de bosjes' betrof.

Na mijn gesmoorde uitroep 'sperwervrouw' was Els naast me komen staan. Natuurlijk zag dame *nisus* ons. Maar vooralsnog lieten toeschouwers haar koud. 'Die duif leeft nog', meldde Els die de immer klaarliggende Audubon Swift hanteerde. Ze had gelijk. Het schepseltje lichtte nu en dan de kop op, waarbij ik meende in haar mime iets van gelatenheid vast te stellen, iets van 'tja, zulke dingen overkomen ons duiven nu eenmaal' – toegegeven, dat is een wat vergoelijkende, typisch menselijke overweging die kant nog wal raakt. Maar voor Els devalueerde het tafereel wel, nota bene een Sperwer die gemoedereerd een nog levende prooi verorbert. Ze verklaarde blij te zijn dat kleindochter Somer, vogelaarster in spe, geen getuige van de tafelende sperwer-

1 Dit verhaal komt in Gerards aankomende bundel (gepland voor 2018), genaamd: Ik moet de horizon om me heen zien.

vrouw was en ging weg, tijd voor de obligate ochtendrituelen. In stilte overdacht ik nog even hoe het gevallen zou zijn indien in plaats van een Turkse Tortel bijvoorbeeld een Zanglijster als slachtoffer van sperwergeweld had liggen creperen.

Toen we elkaar om half elf voor de koffie weer troffen, verklaarde Els dat mevrouw net was vertrokken. Ze had dus bijna anderhalf uur over haar riante ontbijt gedaan en zat nu ergens uit te buiken. Bij inspectie van de ontbijtresten was er geen lood vlees meer te vinden. Wel die enorme verenkrans. Els vroeg me die te verdonkeremanen. Over enkele dagen zou de familie inclusief Somer in Maasdam de kerstdis komen gebruiken en ze wilde eventuele vragen over de herkomst van die rouwkrans voorkomen. Omdat naar mijn smaak die veren een aardige voorzet zouden kunnen geven voor een grootvaderlijke uitleg, heb ik niet aan dat verzoek voldaan.

Adres: Lijster 17, 3299 BT Maasdam, glo@xs4all.nl

Sperwer van dichtbij (Tekening: Jan Brinkgreve). *Portrait of Sparrowhawk.*